

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: O. K., narozený dne x. x. x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne x. x. x č. j. x. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně se podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

2. Žalobce v žalobě namítal, že ačkoliv správní orgán dospěl ke správným skutkovým zjištěním u otázky vazeb žalobce realizovaných na území České republiky a pokud jde o otázku neoprávněného pobytu, ale nedostal povinnosti uvedené v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, pokud jde o přiměřenost rozhodnutí, neboť nijak nezohlednil faktor plynutí času a podané odvolání zamítl i přes skutečnost, že je posuzovaná protiprávnost oslabována již tím, že od jejího spáchání uplynulo více jak půl roku, přičemž žalobce po celou dobu správního řízení spolupracoval se správním orgánem. Pokud je tedy předmětná protiprávnost posuzovaná optikou stavu věci ke dni vydání rozhodnutí, tak má žalobce za to, že se nejedná o protiprávnost, která by svoji intenzitou dosahovala závažnosti, kterou by bylo nezbytně nutné sankcionovat skrze uložení správního vyhoštění, a to navíc na dobu 3 let, neboť se domníval, že s ohledem na součinnost, kterou poskytl v rámci řízení a s ohledem na to, že se jednalo o vůbec první protiprávnost, které se při svém pobytu v České republice dopustil, tak je možné působit na jeho osobu mírnějším postihem, a to správním vyhoštěním nepřesahujícím hranici jednoho roku. Žalobce byl toho názoru, že smyslem institutu správního vyhoštění je kombinace požadavků individuální a generální prevence, přičemž co se týče individuální prevence, tak požadovaných cílů již zjevně dosaženo bylo, neboť žalobce provedl sebereflexi, doznal se k protiprávnímu jednání a vyjádřil úmysl navrátit se do domovského státu. Vzhledem k tomu, že se jednalo o vůbec první protiprávnost, které se na území Evropské unie dopustil, tak dle žalobce lze dojít k závěru, že posuzované protiprávní jednání představuje ojedinělé vybočení z jinak řádného způsobu vedení života, kterého žalobce náležitě lituje a má tak za to, že je možné na něj působit toliko výchovným opatřením správního vyhoštění na dobu jednoho roku, a to i s ohledem na to, že po podstatnou část doby nelegálního pobytu na území České republiky probíhal nouzový stav, zapříčiněný virovou epidemií, který žalobci fakticky bránil v dřívějším řešení nastalé situace, a to i s ohledem na totální absenci leteckého spojení s jeho domovským státem.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i svého rozhodnutí, kde bylo plně reagováno na argumentaci žalobce. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam č. j. KRPA-39387-1/ČJ-2020-000022 ze dne 31. 1. 2020, podkladové materiály č. j. KRPA-39387-6/ČJ-2020-000022-SV ze dne 1. 2. 2020, oznámení o zahájení správního řízení č. j. KRPA-39387-11/ČJ-2020-000022-SV ze dne 1. 2. 2020, protokol o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPA-39387-12/ČJ-2020-000022-SV ze dne 1. 2. 2020, závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky ev. č. ZS51099 ze dne 3. 2. 2020, informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi – Uzbekistán ze dne 11. 2. 2019, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-39387-22/ČJ-2020-000022-SV ze dne 16. 5. 2020, závazné stanovisko ministra vnitra č. j. MV-123758-2/OAM-2020 ze dne 20. 8. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. CPR-20818-6/ČJ-2020-930310-V244 ze dne 4. 12. 2020.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 31. 1. 2020 prováděla hlídka odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort na území hl. m. Prahy pobytové kontroly. V 19:50 hod. začala provádět šetření na adrese x. V rámci tohoto šetření kontrolovali policisté v domě muže, kterého vyzvali k prokázání totožnosti. Cizinec předložil povolení k pobytu č. x, dle kterého byl ztotožněn. Povolení k pobytu, které žalobce předložil, mělo platnost do 25. 9. 2019 a ani cestovní průkaz č. x neměl vylepen žádný vízový štítek, který by ho opravňoval k pobytu na území České republiky. Dle ověření přes DS oboru cizinecké policie mu byl ukončen pobyt na území České republiky. Z výše uvedeného pojala hlídka podezření, že pobývá na území nelegálně, a tak ho dne 31. 1. 2020 ve 20:30 hod. zajistila. Dne 1. 2. 2020 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
8. Při pohovoru o výsledku účastníka správního řízení ze dne 1. 2. 2020 žalobce uvedl své osobní údaje a sdělil, že je zdravý, s ničím se neléčí a není pod vlivem žádných látek. Na území schengenského prostoru přicestoval letecky dne 19. 10. 2017 do Prahy z Uzbekistánu a již nevystoupal. Žalobce si byl vědom svého nelegálního pobytu, pracoval pro firmu A. S. s. r. o., poté co zde pracovat přestal, tak to nikde neohlásil a následně mu byl pobyt za účelem zaměstnání zrušen. Žalobce pracoval na různých stavbách v Praze vždy bez smlouvy. Neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území. Uvedl, že bydlí v x, finance si vydělává prací na stavbě, je ženatý a má tři děti, rodina žije v Uzbekistánu v rodinném domě jeho rodičů. V České republice nemá žádné příbuzné, nenachází se zde nikdo, vůči komu by měl vyživovací povinnost nebo ho měl v péči, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. O udělení mezinárodní ochrany nežádal, k České republice nemá žádné vazby, nevlastní zde žádný majetek. Do Uzbekistánu se vrátit nechce, protože je tam zadlužený, dluží přibližně 6000 EUR. Žádnou překážku vycestování neuvedl, v Uzbekistánu mu nehrozí mučení, trest smrti ani nic podobného. Z Uzbekistánu vycestoval bez problémů a za stejných podmínek se může do země původu vrátit. Má prostředky na vycestování, má se v zemi původu kam vrátit, ale rozhodl se tam nevrátit kvůli svým dluhům.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

9. Správní orgán prvního stupně si od Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ze dne 3. 2. 2020 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
10. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 16. 5. 2020 č. j. KRPA-39387-22/ČJ-2020-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let a stanovena doba 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území Evropské unie.
11. Žalovaný správní orgán si od ministra vnitra vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Podle závazného stanoviska ze dne 20. 8. 2020 je vycestování žalobce do Uzbekistánu možné.
12. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 12. 2020 č. j. CPR-20818-6/ČJ-2020-930310-V244 zamítnuto.
13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
16. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Ke zjištěnému skutkovému stavu Městský soud v Praze uvádí, že za účelem zjištění skutečného stavu věci správní orgány shromáždily potřebné podklady, zejména provedly výslech žalobce, vyžádaly si závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky a ministra vnitra k otázce možnosti vycestování žalobce do země jeho původu. Žalobci bylo umožněno uvést všechny podstatné informace týkající se okolností jeho cesty do České republiky, jeho pobytu a zaměstnání na zdejším území, realizace jeho soukromého a rodinného života jak na území České republiky, tak na území Uzbekistánu. Žalobce tyto skutečnosti v žalobě nerozporoval.
18. V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, a to ode dne 3. 10. 2018 do dne 31. 1. 2020. Žalobce namítal, že mu mělo být uloženo správní vyhoštění nepřekračující dobu 1 roku. K problematice přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).*“

19. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce. Žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobce přicestoval za účelem zaměstnání, dle lustrace v evidencích Policie České republiky bylo zjištěno, že žalobce na území pobýval v rámci dlouhodobého pobytu s platností do 29. 5. 2019. Dne 1. 11. 2018 došla na odbor azylové a migrační politiky Dohoda o ukončení zaměstnání u společnosti A. S. s. r. o. ke dni 30. 4. 2018. Na základě toho byl žalobci rozhodnutím OAM-17622/ZM-2017 pobyt na území ukončen, k nabytí právní moci došlo dne 2. 10. 2018, ode dne 3. 10. 2018 tedy pobýval zcela vědomě neoprávněně v schengenském prostoru. Soud zde dodává, že žalobce během pohovoru uvedl, že dále pracuje, přestože k tomu nemá povolení a činí tak tedy v rozporu se zákonem. Na druhou stranu však žalovaný určitým způsobem přihlédl též k okolnostem svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Ve prospěch žalobce nelze přihlížet k jeho tvrzením, že podstatná část nelegálního pobytu proběhla v době trvání nouzového stavu, který žalobci bránil v dřívějším řešení nastalé situace. K tomuto soud dodává, že první nouzový stav spojený s pandemií COVID-19 byl na území České republiky vyhlášen dne 12. 3. 2020, tedy až v době, kdy již byl žalobce zajištěn policií, tato námitka je tedy zcela nedůvodná. Cizinec by si měl zjistit podmínky, za jakých může na území České republiky pobývat, a tyto dodržovat. Za této situace správní orgány obou stupňů vyhodnotily spolupráci žalobce odpovídajícím způsobem, stanovená délka doby správního vyhoštění žalobce v rozsahu 3 let je s přihlédnutím ke všem individuálním skutečnostem adekvátní.
20. S ohledem na výše uvedené neshledal Městský soud v Praze uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců činí 5 let. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 3 let tak není nikterak excesivní (dosahuje dvou třetin maximální zákonem stanovené doby). Městský soud v Praze správní vyhoštění uložené v délce 3 let nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů, k čemuž zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, pokud tedy soud bude obdobným způsobem nahlížet na nelegální pobyt žalobce v délce trvání 16 měsíců, tak lze zcela jistě považovat správní vyhoštění v délce 3 let za běžné až mírné řešení. Námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění proto zdejší soud nemůže přisvědčit.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

21. Správní orgány dále nedospěly k závěru, že by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze se s posouzením žalovaného ztotožňuje a upozorňuje na to, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti prokazující nepřiměřený zásah. Není tedy pochyb o tom, že správní vyhoštění žalobce nebude nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Podmínky pro uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců tak nebyly v daném případě splněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40).
22. Soud dále konstatuje, že správní orgány přihlížely ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodné skutečnosti byly posouzeny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgán prvního stupně hodnotil konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabýval se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi. Soud především zdůrazňuje, že žalobce pobýval na území nelegálně ode dne 3. 10. 2018 do dne 31. 1. 2020. Žalobce také nenavázal v České republice žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, naopak má rodinné vazby v Uzbekistánu. Vytvořené zázemí žalobce v zemi původu však nebylo jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s posouzením učiněným správními orgány ztotožňuje. Uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.
23. Pokud jde o skutečnost, že žalobce spolupracoval se správními orgány, tak Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce tuto součinnost poskytl až během probíhajícího řízení, poté co byl zjištěn jeho nelegální pobyt na území České republiky policií. Učinil tak až po 16 měsících nelegálního pobytu v České republice a není jisté, že by tak učinil, pokud by nebyl zajištěn policií. Tuto dobu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze považovat za zanedbatelnou, přičemž žalobce si byl vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Soud dodává, že žalobce by měl být schopen uvědomit si následky svého jednání. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou v daném případě důvodem, pro který by mělo být přijato mírnější řešení.
24. Městský soud v Praze dále poukazuje na to, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: „*Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho*

preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“

25. Zdejší soud dále uvádí, že v dané věci není relevantní délka řízení o správním vyhoštění. Délka správního řízení sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost vydaného rozhodnutí. Správní řízení trvalo delší dobu, a pokud měl žalobce za to, že v řízení dochází k průtahům, mohl využít možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu dané ust. § 80 správního řádu, popř. využít institutu žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.). Zdejší soud uzavírá, že při určování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území Evropské unie, není namístě přihlížet k délce správního řízení, zároveň ani případná nepřiměřená délka správního řízení není důvodem pro zrušení správního rozhodnutí pro nezákonnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019 č. j. 1 Azs 338/2019-45 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015 č. j. 1 Azs 159/2014-42).
26. Soud závěrem podotýká, že špatná ekonomická situace a potíže se soukromými osobami v zemi původu žalobce dopadají stejně na všechny občany a nejsou důvodem pro použití mírnějšího řešení. Ekonomická situace v Uzbekistánu byla žalovanému při vydání napadeného rozhodnutí známa. Žalovaný shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Ve správním spise se nachází též závazná stanoviska k možnosti vycestování cizince, byl tedy s aktuální ekonomickou situací v Uzbekistánu dobře obeznámen a napadené rozhodnutí vydal na základě zjištěného skutkového stavu a informací obsažených ve správním spise. Žalobce v zemi původu nebude mít nepoměrně horší podmínky než ostatní občané, a proto soud považuje přijaté řešení za adekvátní řešení situaci.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.